

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΑΠΛΗΣΤΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Κατά τή διαμονή της στό Παρίσι μιιά 'Αμερικανίς ειγς ζήτησει τις ιατρικές ύπηρεσίες του δόκτορος Χ.. Πριν νά μπαρζαρισθῆ γιιά τήν 'Αμερικὴ ἐπῆγε νά επισκεφθῆ τὸ γιατρό καὶ προσφέροντάς του ἕνα πορτοφόλι με χρυσὸ μόνόγραμμα τοῦ εἶπε :

— Θὰ με ὑποχρεώσετε, δόκτωρ, ἂν δεχθῆτε γιιά ἀνάμνησι αὐτὸ τὸ πορτοφόλι.

'Ο γιατρός πού ἐτοιμαζόταν ἐκεῖνὴ τήν ὥρα ἀκριβῶς νά τῆς στείλῃ τὸ λογαριασμὸ πρὸς ἐξόφλησιν ὑποπτεύθη ὅτι ἡ πελάτις του τοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ δῶρο γιιά ν'ἀποφύγῃ τὸν πληρωσῆ, τῆς εἶπε : — Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νά μοῦ πληρωσῆτε τις ἐπισκέψεις μου.

— Πόσα σὰς ὀφείλω γιατρέ ; εἶπε ἡ 'Αμερικανίς.

— Δύο χιλιάδες πεντακάσια φράγκα, εἶπε ὁ γιατρός.

'Ἡ κυρία ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερεσ πρὸ ὀλίγου καὶ πού ἦταν γεμάτῳ χρυσονομίσματα. καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὸ ζητηθῆν ποσὸν καὶ ἔβγαλε, ἀφοῦ ἐπῆσε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι με τὰ ὑπόλοιπα χρήματα. 'Ο γιατρός ἀποβολομμένος γιιά τὸ πᾶνθαμ του εἶχε προσθάσει νὰ ἰδῆ ὅτι μέσα στό πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

..... της γιιά νὰ χορτάσει ψομί». Διαμαρτύρεται λοιπὸν στὸν Σεβαστοκρότορα Κοιμηνὸ :

Μὴ σὲ πλατᾶ, παρτίβατε, τὸ Πτωχοπροδρόμοι !

«Μὴν περμένειε ὅτι μπορῶ νὰ τρασῶ με γόστα τοῦ βοινοῦ. Δυστυχῶς εἶμαι καλομαθημένος, θέλω καὶ τοῦτο, θέλω καὶ κείνο, φαγιὰ με σάλτσες, «παλαμυδοζομιάτα καὶ τσίρουες καὶ σομπὶ α» καὶ δεῦγαλα καὶ ἕνα κομμάτι ὄρνου ἀπὸ τὸ μεσονέφρι. Ἄγ, νὸ φῶο, Δέσποτα, νὰ φῶο καλὰ, νὰ χορτάσω !.» Φαίνεται ὅμως δὲν εἰσακούεται πάντοτε, γιαιτὶ κάποτε ἀγανακτεῖ :

*· Ἀὰ τὴν πείαν τὴν πολλὴν καὶ τὴν στενοχωρίαν
'Υβρίζω τὴν γραμματικὴν καὶ σκοῦζω καὶ γροῦζω.
'Ανάθεμα τὰ γράμματα, Χριστὲ κ' ἔπον τὰ θέλει !*

Τότε, ὅταν τὸν γροινιάζῃ ἡ «αἰγίμος καὶ τρισαληθρία» γυναίκα του, ὁ ποιητῆς τῆ φροβερίζει. Κοιμισζότατα ὁ ἴδιος περιγράφει πὼς τὴν ἀπειλεῖ, χωρὶς νὰ τὴν χτυπήτῃ :

*Πῶσο ραβδῶν, βάλει φωνὴν, ὄρνον τὸ καὶνιμαῖων
πόλινον πῆσαν κα' αἰτῆς, πλὴν βίβλε μὴν τὴν δόσης
καὶ πόδησον, κατὰδουκε τάχα νὰ τὴν κοιτηθῶς
ὡς ἐπιτοχίς οζοῦταγον, κατὰβη, δὸς ἀδούως,
καταπυῶν ἀνάστηθι, πάλιν κατέτοχῆ τὴν
τοῦς ὀφθαλμοῦς ἀγροῦσον, δεῖξεν λοζὴν τὸ βλέμμα
τὸ καὶνιμαῖων στοῦρῶσον, βρῆζον καθ' ἀπερ ἴσον.*

Τὸ σῆτι τοῦ Πτωχοπροδρόμου ἦταν σὲ μιιά ἀπὸ τις λαϊκῆς συνοικίης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν ὁποῖαν περνοῦσαν διάφοροι γυρολόγοι. Στὸ δρόμο πουλιότανε τὸ γάλα καὶ τὸ γιοῦρτι, ὕωας καὶ σῆμερα. 'Ο γιαουρτάς με τὸ μεγάλο τσουκάλι στοῦς ὦμους, ἐφώναζε :

« Ἐλάοτε δρουβανιστᾶν δεῦγαλα γυναικες !.»

'Ο πλανόδιος ἐμπορικός διαλαλοῦσε :

· Κρυφῶδες χειρομάχισσες, καλοσοκδοῦσαις μου, προκύναιτε... »

Μέσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ ἔξοδσαν ἡ λαϊκῆς γυναίκες. 'Ο σημερινὸς λαϊκὸς δρόμος δὲν διαφέρει τίποτε ἀπὸ ἕνα δρόμον τῆς Κων/πόλεως πρὸ δέκα αἰῶνων.

Καὶ ἡ γυναίκα τοῦ ποιητοῦ μᾶς δίνει τὸ λαϊκὸ γυναικεῖο τύπο τῆς ἐποχῆς τῆς, με τὰ νεῦρα τῆς, τὴ γροῖνια τῆς, τὴν περηφάνεια γιιά τὴν ζαταγωγὴ τῆς, τὴν περιφρόνησὶ τῆς στὸν ἄντρα τῆς, τις μίξῆρες τῆς.

'Ο Πτωχοπρόδρομος ἐτέλειωσε ὡς μοναχὸς 'Ἰαρίων σ' ἕνα μοναστήρι, ὅπου ἔζησε τις ὑπόλοιπες μέρες του με τεμπελιὸ ἀδιατάραχη. Εἶνε βέβαιο λοιπὸν ὅτι ἐκεῖ θὰ χορτάσε ἀπὸ ὅλα τὰ ὄρωα πράγματα πού εἶχε ἐπιθυμήσει στὴ ζωῆ του. Γιὰ τὴ γυναίκα του δὲν γνωρίζουμε τί ἀπέγεινε. Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνὴ ἡ γυναίκες ἐπεριέμαν ὅτι ἡ ἴδιες μποροῦσαν νὰ καταλήξουν σὲ μοναστήρι ἢ οἱ ἄντρες τους. 'Ἡ θρησκοληψία τῆς ἐποχῆς ὠδηγοῦσε πολλὰ ἀνθρώπων νὰ χορῶζονται καὶ νὰ πηγαίνουν νὰ τελεωῶνουν τις ἡμέρες τους σὲ μοναστήρια. «Ἐτσι λοιπὸν θὰ συνέβη καὶ με τὴν κυρία Πτωχοπροδρόμου, τὸ γένος Μαρσοῦσα πού ἐπαῖξε τὸ ρόλο τῆς Ζανθίλπης σὲ σῆτι τοῦ Βυζαντινοῦ ποιητῆ.

'Ἡ εὐγένεια στὴν 'Ἰαπωνία

'Ο ἄγγλος δημοσιογράφος καὶ ἐξερευνητῆς κ. Τζόνσον Πέϋ δημοσιεύει τελευταίως στὴν εἰκονογραφημένη τοῦ Λονδίνου μερικῆς πολὺ ἐνδιαφέροντες ἐντυπώσεις περὶ τῆς 'Ἰαπωνικῆς ζωῆς.

Μεταξὺ τὸν ἄλλων παρατηρήσεων του, ὁ κ. Πέϋ, βεβαίωι ὅτι οἱ 'Ἰαπωνέζοι εἶνε οἱ πῶ εὐγενεῖς ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, πολὺ εὐγενέστεροι καὶ ἀπὸ οἰονδήποτε εὐρωπαϊο τῆς ἀντιστοίχου κοινωνικῆς τάξεως.

'Ἡ διαφορά αὐτῆ, λέγει ὁ κ. Πέϋ, εἶνε καταφανῆς. Μόλις κἀνεις τὸ πρῶτο σου βῆμα στοῦς δρόμους τὸν πόλεων τῆς 'Ἰαπωνίας, ἢ ἀ καταλάβεις ἀμέσως τὸν εὐγενῆ χαρακτῆρα τὸν κατοίκων τῆς. Οἱ 'Ἰάπωνες ἀμαξήλατοι καὶ ἀγωγιᾶτοι εἶνε πολὺ πῶ εὐγενεῖ ἀπὸ τοῦς εὐρωπαϊοῦς συναδέλφους των, οἱ ὁποῖοι ὡς γνωστὸν κατήντησαν παρομοιώδεις γιιά τὴν βαναυσότητα τὸν τρόπων τους. 'Ἡ 'Ἰαπωνικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει οὔτε μιιά λέξι πρὸς ἐκφρασιν ἔβρεως καὶ αὐτὸ καθιστᾶ ἐντελῶς ἀδύνατο εἰς τὸν 'Ἰαπωνέζο, τὸ νὰ φανῆ ἀγενῆς με τὰ λόγια του.

Στὸ Τόκιο, προσθέτει ὁ κ. Πέϋ, ὅπου ἔμεινα δύο χρόνια, εἶδα ἕνα προῖ δύο ποδηλάτες νὰ συγχροῦνται ἔξαφνα σὲ μιιά διασταύρωσι ἐνὸς ἀπὸ τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πόλεως, καὶ νὰ γρομίζονται καὶ οἱ δύο κάτω στό χῶμα. 'Ο καθένας μπορεῖ εἰκόλα νὰ φαντασθῆ τί θὰ ἐπακολουθοῦσε σὲ παρόμοια περίπτωση στᾶς πόλεως τῆς Εὐρώπης. Στὴν 'Ἰαπωνία ὅμως συνέβη ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Οἱ δύο αὐτοῖ 'Ἰάπωνες ποδηλάται, σηζώθησαν, ἔξοκονίστηκαν ἤσυχα ἤσυχα, ἐπῆραν τὰ ποδηλάτᾶ τους στό χέρι καὶ κατόπι πλησιάσαντες ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον ὑπεκλίθησαν μ' ἕνα χαμόγελο πού ἔδειχνε καθαρά τὴν αἰτησι ἀμοιβαίας συγγένειας γιιά τὸ τυχαῖο αὐτὸ περιστατικὸ τους.

***

Μαθήματα Γάμου

'Ενας θαυμάσιος ἰερομμένος, ὁ ἐφημέριος Δάλτων τῆς 'Αμερικανικῆς πόλεως Νταῖλ, δίνει τρεις φορές τὴν ἐβδομάδα μαθήματα γάμου, ἔρωτος καὶ συζυγικῆς ἀγάπης.

Τὰ προτότυπα αὐτὰ μαθήματα τοῦ 'Αμερικανοῦ ἐφημερίου γίνονται ὑπὸ τύπον διαλέξεων καὶ ἔχουν ὡς κῆρο θέμα τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα προέχονται ἐκ τῆς ἐνώσεως τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός. Με τ' αὐτὰ μαθήματα του αὐτὰ ὁ Δάλτων διακηρύττει ὅτι : 'Ενας νέος 24 ἐτῶν ὁ ὁποῖος κερδίζει ὅτι τοῦ χρειάζεται διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς του, ὀφείλει νὰ ζητήσῃ ἀμέσως νὰ παντρευθῆ. 'Ο ἐφημέριος Δάλτων προσδιορίζει ἀκόμα καὶ τὴν ἱλικία τὸν μελλόντων νὰ ἔλθουν εἰς κοινωνίαν γάμου ἀποφαινόμενος ὅτι, τὰ μεν κορίτσια πρέπει νὰ παντρεύονται μόλις φθάσουν στὴν ἡλικία τὸν 18 ἐτῶν, τὰ δὲ ἄγῳροι εἰς τὰ εἰκοσι. Ἐπίσης διδάσκει ἀκόμα με ποῖον τρόπο οἱ δεῖλοὶ καὶ ντροπαλοὶ σύζυγοι θὰ μποροῦν νὰ ζητοῦν τὸ χέρι τῆς γυναικῆς πού τοῦς ἀρέσει.

'Ο θαυμάσιος αὐτὸς παπᾶς εἶνε ἀσφαλῶς ὁ καλύτερος προξενητῆς τῆς ἐνορίας του.

***

Τί σημαίνει ἡ λέξις «Τζέντελμαν»

Τί ἐννοοῦμεν ὅταν λέμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἕνας τέλειος τζέντελμαν ; Νὰ ἕνα ἐνδιαφέρον ζήτημα, πού φαίνεται πὼς θὰ τὸ ἀγνοοῦν καὶ στὴν Ἀγγλία ἀφοῦ τελευταίως ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίς «Νταῖλ-Μαῖηλ» ἀπέτειε ὑπὸ τύπον δημοσιοποιή, πρὸς τοῦς ἀναγνώστας τῆς τὴν σχετικὴν ἐρώτησιν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

'Ἀπὸ δλας τὰς χιλιάδας τὸν ἀπαντήσεων οἱ ὁποῖες ἐστάλησαν πρὸς τὴν διεύθυνση τῆς ἀγγλικῆς αὐτῆς ἐφημερίδος ἐβροβευθῆ ἡ γάτωπι ἀπάντησις, ἡ ὁποία ἔλεγε τὰ ἔξης :

«Τζέντελμαν εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔροει πάντοτε τί πρέπει νὰ κἀνῃ καὶ πρὸ πάντων τί δὲν πρέπει νὰ κἀνῃ. Ἐπίσης ὁ τζέντελμαν ἔροει πάντοτε τί πρέπει νὰ λέγῃ καὶ πρὸ πάντων τί δὲν πρέπει νὰ λέγῃ».

Μὴ νομῆσαις τώρα ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἐστὴν στὴν ἀγγλικὴ ἐφημερίδα, ἀπὸ κανένα ἄγγλο ἀριστοκράτη τοῦ ὁποῖου τὸ αἷμα διυλίετο ἐπι πέντε ὀλόκληρες γενεῆς, γιιά νὰ παραγγῆ ἕνα τέλειο τζέντελμαν κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν ἀντίληψη. Ἐστὴν ἀπλῶς ἀπὸ κάποιον Γάλλο φτωχὸ ἐπαγγελματία, ὁ ὁποῖος, σὸν ἀληθινὸς τζέντελμαν πού ἦταν, προτίμησε νὰ μείνῃ ἀγνωστος.